

уши и звучаха като небесни звуци; струваше му се, че разцъква вѣчна пролѣтъ всрѣдъ пустинята, гдето хората се избиваха единъ другъ.

— Да се обичаме единъ другъ!

„Тия думи — мислѣше той — сж чудни и сж по-изумителни, отколкото раждането на звездата. И тѣ ме поразяватъ много по-силно, отколкото моето възкресение при хунитѣ“.

И понеже апостолътъ разтвори ржце, двамата се прегърнаха, и той каза:

— Твоятъ Богъ е и мой Богъ.

Той се спрѣ на брѣга на езерото. Въ душата му бѣ тихо и спокойно. Сега му се стори, че неговото пжтуване бѣ кратко.

Настѣпи нощъ. Той погледна къмъ синьото небе и остана дълго въ почуда, че не вижда срѣдъ блещущитѣ свѣтлини своята любима звезда. Изведнажъ съгледа единъ бѣлъ облакъ, който скоро взе образъ на човѣкъ, и въ небесата се появи ангелъ, чийто гласъ се разнесе като гръмъ надъ земята. Царътъ, прострѣнъ, чу тоя гласъ, който му извести, че неговиятъ даръ е приетъ. И когато се вдигна, видѣ своитѣ птички да се носятъ весело въ небеснитѣ простори. Неизказано блаженство го обзе и то не го напустна до неговата смъртъ. Той се радваше, защото земята престана да страда отъ старитѣ злочестини; дърветата бѣха винаги раззеленѣли, цвѣтята разцъвнали, всички живи сжщества живѣеха братски и отвсѣкжде се носѣха думитѣ на Спасителя:

— Обичайте се единъ другъ!

